

Spørgsmaal, hvorledes man kan udøve den mest fuldstændige Kontrol med de stedfindende Udbetalinger, hvorledes man skal være sig for, at der begaas Misbrug, og hvorledes det specielle Spørgsmaal angaaende Sæsonarbejdere skal løses. At Arbejdsanvisning og Arbejdsforsikring knyttes sammen er ganske rigtigt, vel at mærke burde, rent teoretisk set, Arbejdsanvisningen kunne virke saaledes, at man helt undgik Arbejdsløshed. Men dette, siger jeg, er kun teoretisk, i Virkeligheden vil der til mange Tider altid være megen Tale om Arbejdsløshed. Men selv om der hersker Arbejdsløshed i Samfundet — den være saa stor, som den være vil —, vil der altid skjult her og der være et eller andet Stykke Arbejde, ved hvilket der kan faas Beskæftigelse. Navnlig i saadanne Tider er det i første Række Samfundets Pligt at virke til, at det Arbejde, der kan faas, gives til den Mand, der kan beskæftiges derved, thi deri har den højtærede Minister Ret — og det glæder mig at høre det anerkendt fra Ministerbænken nu 6 Aar efter —, at Arbejdsanvisningen er det principale, for Arbejdsanvisningen rammer saa godt, det lader sig gøre, Ondet i Roden, søger nemlig at udrydde Arbejdsløsheden, medens derimod Arbejdsløshedshjælpen kun er et dulmende Middel overfor den Smerte, Arbejdsløsheden foraarsager. Derfor er det en glædelig Forandring at se, at man nu tager Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning op sammen med Spørgsmaalet om Arbejdsløshed. Jeg vil erindre om, at i det ringe Forsøg, vi fra vor Side i sin Tid gjorde paa at bidrage til denne Sags Løsning, var Arbejdsanvisning indflettet, ganske vist — det var et privat Forslag — paa en saadan Maade, at vi maatte indskrænke os til at rette Opfordring om, at Arbejdsanvisning ordnedes administrativt af Ministeriet, noget, som det foreliggende Lovforslag om Arbejdsanvisning viser i og for sig meget vel kunde være etableret den Gang. Men i selve Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning, som altsaa er det principale i denne Sag, møder man over alt ikke blot herhjemme Spørgsmaalet om de to store Organisations Indflydelse paa Arbejdsanvisningen. Paa den store Arbejdsløsheds-kongres i sin Tid i Paris var der ogsaa Enighed om, at Arbejdsanvisningen burde ordnes ved offentlige Arbejdsanvisningskontorer under paritetisk sammensat Ledelse, og ligeledes om, at Arbejdsanvisningen burde bidrage til at øve Kontrol.

Herhjemme har man, ganske naturligt, fordi ingen andre har taget sig af den Sag,

faaet rejst en Arbejdsanvisning gennem Arbejdsløsheds-kasserne og indirekte derved gennem under et vist Herredømme af Fagforeningerne. Dette anerkendes, saa vidt jeg ved, ikke noget andet Sted i Verden for at være rigtigt, selv Ledere af Arbejderbevægelsen ude omkring udtaler sig derimod. Formanden for en Arbejdsløsheds-kasse i Paris udtalte paa den nævnte Kongres, at det Kampforhold, der bestaar mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, er en Hindring for, at Fagforeningen kan lede Arbejdsanvisningen paa tilfredsstillende Maade, og i Indberetninger og Udtalelser fra Ledere af Arbejderbevægelsen i Tyskland — jeg kan henvise til Sekretæren for Generalkommissionen for det tyske Riges Fagforeninger — siges ogsaa, at det vil være rigtigt at have en Arbejdsanvisning, der ledes saavel af Arbejdere som af Arbejdsgivere. Nu ved jeg vel, at den Indvending vil møde mig, at det skyldes den Omstændighed, at Arbejdsanvisningen mange Steder i Udlandet, specielt i Tyskland, er undergivet Arbejdsgivernes Herredømme i første Række. Men jeg ser ganske bort fra det og konkluderer deri, at man alle Vegne ogsaa fra Arbejdernes Side kræver det som det rigtige, det naturlige og regulære, at Udviklingen af Arbejdsanvisningen er undergivet Arbejdernes og Arbejdsgivernes Ledelse. Det bør for os herhjemme være en Vejledning, og jeg indrømmer, at der er i nogen Grad taget Hensyn dertil i det Lovforslag om Arbejdsanvisning, der her er forelagt. Nu ved jeg, at der i det andet Ting har staaet en Kamp om en Ordning af det Princip. Og da sagde den højtærede Minister, at naar man nu faar disse Arbejdsanvisningskontorer, og man havde de gamle Arbejdsanvisninger, oprettede gennem Arbejdsløsheds-kasserne, skulde man rolig lade Livet ordne den fremtidige Udvikling, man skulde se, hvilke Kontorer der bedst betjente Samfundet og lade det ordne sig selv. Ja, hvis det var muligt, hvis man kunde sige, at naar man forholdt sig ganske roligt, vilde Livet ordne det hele uden Indflydelse fra anden Side. Men saaledes er det jo ikke. Vi har jo disse Arbejdsanvisninger, og den ene af Parterne, Arbejderne, har en direkte Interesse i at opretholde dem, medens det, samfundsmæssig set, for Forholdet mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne er af Interesse, at den nye Arbejdsanvisning blomstrer op. Man kan saa sige til mig, at man kan ikke øve nogen som helst Tvang i saa Henseende, og det skal jeg